

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Qvaestio V. De modo vnionis ex parte partlum humanæ naturæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

nisi quod in responsione ad primum circa glossam Aug. & Hilarij dubium occurrit, scilicet Christus sit homo caelestis, quia de Spiritu sancto conceptus: quoniam si ex virtute activa seu formata corporis homo est caelestis secundum corpus, Adam quoque esset homo caelestis: quia est immediate diuina uirtute corpus eius formatum. Et sic Apostolus non recte posuit differentiam inter primum hominem & Christum, in hoc quod ille terrenus, iste caelestis, ad corpus referendo ratione uirtutis formatiue.

Ad hoc dicitur, quod quia expositio ista non est secundum sensum litteralem, non potest ex illa argumentum contra uerba Apostoli sumi. Ad litteram namque Apostolus loquitur de primo initio uirtutis hominis, scilicet Adae & Christi: constat autem initium Adae exterius esse, cui dispositio iuncta est animationem uero Christi ex hypostasi diuina, quae materiam sibi disposuit, formauit, animauit: uniuersum, &c. Per hoc enim probat Apostolus illam in animam uiuentem, istam in spiritum uiuentem: illum terrenum, quia uere persona terrena secundum substantiam & secundum qualitatem fuit Adam istum caelestem, & secundum substantiam personae & secundum qualitatem superioris ordinis. Unde sunt doctores corporis, de quibus loquitur. Allata tamen e positio non est refutanda, sed reuenter amplectenda, ita ut etiam saluet differentiam corporum secundum uirtutem formatiuam, tum quia Adam fuit immediate a Deo secundum debitum naturae ordinem (exigit siquidem rerum ordo supposita nouitate mundi, ut prima indiuidua perfectiorum specierum fiant non ex semine, sed immediate a Deo: quoniam, ut dicitur 1. Mer. perfectia sunt naturaliter priora imperfectis). Christus autem stante iam naturali modo generationis humanae per commitionem maris & foeminae, miraculose supra naturam leges conceptus est diuina uirtute absque semine humano: tum quia Adam a Deo immediate factus (sicut & boues & leones secundum suas naturas) dicitur: Christi uero conceptio specialiter appropriatur Spiritu sancto, ut intelligatur ad hoc a Deo immediate factus homo, ut spiritalis sit, ita quod non ex sola negatione humani seminis, sed ex hoc quod supra naturam leges ex Spiritu sancto dicitur conceptus. differentia posita est inter Christum & Adam quantum ad corpus, quod Christus de Caelo caelestis, ille de terra terrenus.

fuit de caelo, quantum ad corpus.

¶ 2. Praet. Prima ad Corint. 15. dicitur, Caro & sanguis regnum Dei non possidebunt: sed regnum Dei principaliter est in Christo. Non ergo in ipso est caro & sanguis, sed magis corpus caeleste.

¶ 3. Praet. Omne quod est optimum, est Deo attribuendum: sed inter omnia corpora nobilissimum est corpus caeleste. ergo tale corpus debuit Christus asumere.

SED CONTRA est, quod dominus dicit Luc. ulti. Spiritus carnem & ossa non habet, sicut me uidentis habere. Caro autem & ossa non sunt ex materia caelestis corporis, sed ex inferioribus elementis. ergo corpus Christi non fuit corpus caeleste, sed carneum & terrenum.

RESPON. Dicendum, quod eidem rationibus apparet, quare corpus Christi non debuit esse caeleste, quibus ostensum est, quod non debuit esse phantasticum. Primo enim, quia sicut ueritas humanae naturae non saluaretur in Christo, si corpus eius esset phantasticum (ut posuit Manichaeus) ita etiam non saluaretur si poneretur caeleste, sicut posuit Valentinus. Cum enim forma hominis sit quaedam res naturalis, requirit determinatam materiam, scilicet carnes & ossa, quae in hominis definitione ponenda oportet, ut patet per Philosophum 7. Metaphys. Secundo, quia hoc etiam derogaret ueritati eorum, quae Christus in corpore gessit. Cum enim corpus caeleste sit impassibile & incorruptibile (ut probatur in primo de Caelo) si filius Dei corpus caeleste assumpsisset, non uere esset uisus, nec sitisset, nec etiam passionem, & mortem sustinisset. Tertio etiam derogaret ueritati diuinae. Cum enim filius Dei se hominibus ostenderit, quasi corpus carneum & terrenum habens, fuisse falsa demonstratione, si corpus caeleste habuisset. Et ideo in libro de Ecclesiasticis dogmatibus dicitur,

Ad hoc a Deo immediate factus homo, ut spiritalis sit, ita quod non ex sola negatione humani seminis, sed ex hoc quod supra naturam leges ex Spiritu sancto dicitur conceptus. differentia posita est inter Christum & Adam quantum ad corpus, quod Christus de Caelo caelestis, ille de terra terrenus.

Natus est Dei filius carnem ex uirginis corpore trahens, & non de caelo secum afferens.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod Christus dicitur de caelo descendisse dupliciter. Vno modo ratione diuinae naturae, non ita quod natura diuina in caelo esse desierit, sed quia in infimis nouo modo esse coepit, scilicet secundum naturam assumptam, secundum illud Ioan. 3. Nemo ascendit in caelum, nisi qui descendit de caelo Filius hominis, qui in caelis est. Alio modo ratione corporis: non quia ipsum corpus Christi secundum suam substantiam de caelo descendit: sed quia uirtute caelesti, id est Spiritu sancto est eius corpus formatum. Vnde August. dicit ad Orosium, exponens auctoritatem inductam, Caelestem dico Christum: quia non ex humano conceptus est semine. Et hoc etiam modo Hilarius exponit in libro de Trinitate.

AD SECUNDUM dicendum, quod caro & sanguis non accipiuntur ibi pro substantia carnis & sanguinis, sed pro corruptione & diminutione corporis auctoris: quia quidem in Christo non fuit quantum ad culpam: fuit tamen ad tempus quantum ad poenam, ut opus nostrae redemptionis expleret.

AD TERTIUM dicendum, quod hoc ipsum ad maximam Dei gloriam pertinet, quod corpus infirmum & terrenum ad tantam sublimitatem prouexit. Vnde in Ephesina synodo legitur uerbum sancti Theophili dicentis, qualiter artificum optimi non in pretiosis tantum materiis arte ostendentes, in admiratione sunt, sed utilissimum lutum, & terram dissolutam plerumque assumptes, suae disciplinae demonstrantes uirtutem, multo magis laudantur, ita omnium optimus artifex Dei uerbum, non aliquam pretiosam materiam corporis caelestem apprehendens, ad nos aduenit, sed in luto magnitudinem suae artis ostendit.

reles testatur: ut uero sunt in potentia ad alias partes, uerificatur quod est alimentum corporis. Et per hoc patet responsio ad rationem in oppositum, dicendo, quod sanguis est corporis alimentum, sed non tantum: quia est ita alimentum, ut etiam sit secundum se pars corporis.

In hoc secundo articulo dubium occurrit de assumptione sanguinis: an scilicet sanguis, qui erat in corpore Christi, erat unius diuinitati. Et est ratio dubii ex philosophia: quia sanguis non est pars corporis humani, sed alimentum eius, quod conitar non esse actu, sed potentia corpus, quod alitur: est enim sanguis alimentum decoctum, conuertendum, non conuersum in membra. Et confirmatur auctoritate non solum Aristoteli 2. de Partibus anim. sed diu Thomae in multis locis, & singulariter inferius in 3. 1. art. 5. ad primum, ubi ponit differentiam inter ossa & carnes ex una parte, & sanguinem ex alia: patet in hoc quod caro & ossa sunt actu partes corporis humani, sanguis autem non est actu pars, sed est potentia totum. Et ideo caro & ossa non possunt absque corruptione & diminutione corporis auctoris: sanguis autem sine corruptione comunicatur.

Ad hoc dicitur secundum Auctoris doctrinam in 4. sent. dist. 4. q. 1. quod partes humani corporis sunt duplexes: quaedam sic sunt actu partes, quae sunt intransmutabiles in alias partes, ut carnes, ossa, nerui & membra, ut manus pedes, &c. quaedam uero sic sunt actu partes, quae sunt in potentia etiam ad alias partes, & tales uidentur esse quatuor humores, ex quibus sumus, inter quos est sanguis. Vnde quia huiusmodi habent aliquo modo rationem partis in actu, & aliquo modo partis in potentia, ideo diuersa de eis dicuntur, nam in quantum sunt partes in actu, uerificatur quod corpus nostrum componitur ex eis, ut in principio dicitur lib. Aristoteli.

In dialo. 65. q. 4. 2. me. illius tom. 3.

Lib. 10. de trinit. auct. med. ad finem.

Ar. praed.

Cap. 1.

1. 2. 3.

Lib. 7. text. 39. 10. 3.

Cap. 16.

Lib. 1. text. 20. 10. 3.

Inf. 11. art. 3. d. 37. art. 1. q. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Cap. 2. 2. me. tom. 3. inter opera Aug.

ARTICVLVS III.
Verum filius Dei assumpserit
animam.

AD TERTIVM sic proceditur.
Videtur qd filius Dei animam
non assumpserit. Ioannes enim
incarnationis mysterium tradēs
dixit, Verbum caro factum est,
nulla facta de anima mentione.
Non autem dicitur caro factum,
eo quod sit in carnem conuer-
sum, sed quia carnem assumpfit.
Non ergo videtur assumpsisse
animam.

¶ 2. Præter. Anima necessaria est
corpori ad hoc, qd per eam viuifi-
cetur: sed ad hoc non fuit necessa-
ria corpori Christi, ut videt: quia
ipsum uerbum Dei, est de quo di-
citur in Psal. 35. Domine apud te
est fons uitæ. Superfluum ergo
fuisse animam adesse, uerbo præ-
sente. Deus autem & natura nihil
frustra faciunt, ut etiam Philoso-
phus dicit in primo de Cæl. * er-
go videtur, qd filius Dei animam
non assumpserit.

¶ 3. Præter. Ex unione animæ ad
corpus, constituitur natura com-
munis, quæ est species humana:
in domino autem Iesu Christo
non est communem speciem ac-
cipere, ut Dam. * dicit in 3. lib. Nō
igitur assumpfit animam.

SED CONTRA est, qd Aug. dicit
in lib. 1. de Agone Christiano,
Non eos audiamus, qui solium hu-
manum corpus dicunt esse suscep-
tum a uerbo Dei: & sic audiunt
quod dictum est, Verbum caro
factum est, ut negent illum homi-
nem, uel animam, uel aliquid ho-
minis habuisse, nisi carnem solā.

RESPON. Dicendum, qd sicut
dicit Augustin. * in lib. de hære-
sibus, opinio fuit primo quidem
Arrij, & postea Apollinaris, quod
filius Dei solam carnem assump-
psit absque anima, ponentes quod
Verbum fuerit carni loco animæ.
Ex quo sequebatur, quod in Chri-
sto non fuerint duæ naturæ, sed
una tantum: ex anima enim &
carne, una natura humana con-
stituitur. Sed hæc positio stare nō
potest propter tria. Primo quidē:
quia repugnat auctoritati Scriptu-
ræ, in qua dominus de sua anima
facit mentionem Math. 26. Tri-
stis est anima mea usque ad mor-
tem. & Ioan. 10. Potestatem ha-
beo ponendi animam meam. sed ad hoc respondebat Apollinaris, quod in his uerbis anima metaphoricè sumitur, per quem modum in uete. Testa. Dei anima commemoratur, Isa. 1. Calendas uestras & solennitates uestras odiuit anima mea: sed sicut dicit Aug. * in lib. 83. q. Euangelistæ in euangelica narratione narrant, qd miratus est Iesus, & iratus & contristatus, & qd clurij. Quæ quidem ita demon-

strant eum ueram animam habuisse, sicut ex hoc qd comedit, & dormiuit, & fatigatus est, demonstratur eum habuisse uerum corpus humanum: alioquin si & hæc ad metaphoram referantur, cum similia legantur in ueter. Test. de Deo, peribit fides Euangelicæ narrationis. Aliud enim est, quod Prophetice nuntiatur in figuris, aliud quod secundum rerum proprietatem ab euangelistis historice scribitur. Secundo derogat prædictus error utilitati incarnationis, quæ est liberatio hominis. Ut enim argumentatur Augustin. in lib. * contra Felicianum, si accepta carne filius Dei animam omisit, aut innoxiam sciens, medicinæ indigentē non credit, aut a se alienam putans redēptionis beneficio non donauit, aut ex toto insanabilem iudicans, curare nequiuit, aut ut uilem, & quæ nullis uisibus apta uideretur, abiecit. Horum duo blasphemiam importat in Deum. quō. n. diceretur Omnipotens, si curare non potuit desperatam: aut quō omnium Deus, si non ipse fecit animam nostram? Duobus autē alijs, in uno animæ causa nescitur, in altero meritum nō tenetur. Aut intelligere causam putandus est anima, qui eam ad accipiendam legem habuit. in ista rationis instructam a peccato uoluntariæ transgressionis nititur separare? Aut quomodo eius generositatem nouit, qui ignobilitatis uisio dicit esse despectam? Si originem attendas, præriosior est anima substantia: si transgressionis culpam, propter intelligentiam, peior est carne. ego autem Christū & perfectā sapientiam scio. & pissimum esse non dubito, quorum primo meliorem & prudentiæ cā pacem non deperxit: secundo, eam, quæ magis fuerat uulnerata, suscepit. Tertio uero hæc positio est contra ipsam incarnationis ueritatem: caro enim & ceteræ partes hominis per animam speciem fortiuntur. Unde recedente anima non est os, aut caro, nisi æquiuoce, ut patet per Philosophum in 2. de Anima, & 7. Metaphy. *

AD PRIMVM ergo dicendum, quod cum dicitur, Verbum caro factum est, caro ponitur pro toto homine, ac si diceret, uerbum homo factum est: sicut & Isa. 40. Videbit oīs caro pariter, qd os Dñi locutus est. Ideo autem totus homo per carnē significatur: quia, ut dicitur in auctoritate inducta, per carnem filius Dei uisibilis apparuit, unde subditur, Et uidimus gloriam eius: uel ideo, quia ut Aug. * dicit in li. 83. quæst. in tota illa unitate susceptionis principale Verbum est, extrema autem atque ultima caro. Volens itaque Euangelista commendare pro nobis dilectionem humilitatis Dei, Verbum & carnem nominauit, omittens animam, quæ est Verbo inferior, carne præstantior. Rationabile etiam fuit, ut nominaret carnem, quæ propter hoc, qd magis distat a Verbo, minus assumptibilis uidebatur.

AD SECVDVM dicendum, qd uerbum est fons uitæ, sicut prima causa uitæ effectiua: sed anima est principium uitæ corpori tamquam forma ipsius: forma autem est effectus agentis. Unde ex præsentia Verbi magis concludi potest, quod corpus esset animatum: sicut ex præsentia ignis potest cōcludi, qd corpus, cui ignis adheret, sit calidum.

AD TERTIVM dicendum, quod non est inconueniens, immo necessarium dicere, qd in Christo fuerit natura, quæ constituitur per animam corpori aduenientem. Damascē. * autem negat, in domino Iesu Christo esse communem speciem, quasi aliquid tertium resultans ex unione diuinitatis & humanitatis.

corporis. Ad auctori-
tatem di. i. Tho. d. q.
locuti, & de parte to-
talitæ in actu, cum di-
cit, qd non potest sine
corruptione aut di-
minutione subtrahi:
non autem de parte
partim in actu & par-
tim in pote. tia, qua-
lis est sanguis. Absq;
dubio igitur creden-
dum est, filium D. i.
assumpsisse corpus
terrestre. Hoc est car-
nem & sanguinem,
ut diuidendo quæ-
stionem Auctori uti-
lum explicat.

Super Questionis
5. Articulum 3.

Titulus clarus est,
Intelligendus ut
sonat, & quali-
tus propter Arrium
& Apollinarem (ut
in litera dicitur) ne-
gantes in Christo ani-
mam propriam.

In corpore articu-
li duo sunt, primo
recitatur error Arrij
& Apollinaris: secun-
do reprobat, triplici-
titer. Quo ad primum
ponitur positio ista, I-
se, & sua sequela, in
se quidē, anima nega-
tur aia in Christo: sed
ponitur uerbum lo-
co aia: in sua uero se
quela: quia negantur
duæ naturæ in Chri-
sto: qm non est ibi
natura humana: uel
qm ex aia & corpore
una natura constitui-
tur, ac per hoc ex eo,
quod est loco aia &
corpore, una esset un-
natura: prima exposi-
tio tñ literæ conso-
nat, de natura huma-
na loquenti. Quo ad
secundum afferuntur
tres rationes prima
ex auctoritate Scri-
ptura: secunda ex ra-
tione deducente ad
inconueniens ex Aug.
tertia ex ratione con-
uincente, qd ignorat
propriam uocem po-
sitio ipsa: quia ponen-
do carnem, negat
carnem, & per hoc
ueritati incarnationis
contrariatur. Vi-
de de his in quarto
contra Gen. cap. 32.

Lib. 1. de ce-
lo text. 32.
& li. 2. ex.
59. tom. 2.

Lib. 3. cap. 3.
& 11.

Cap. 21. in
Princ. to. 3.

Lib. de hæ-
resica. 49. &
55. to. 6.

heo ponendi animam meam. sed ad hoc respondebat Apollinaris, quod in his uerbis anima metaphoricè sumitur, per quem modum in uete. Testa. Dei anima commemoratur, Isa. 1. Calendas uestras & solennitates uestras odiuit anima mea: sed sicut dicit Aug. * in lib. 83. q. Euangelistæ in euangelica narratione narrant, qd miratus est Iesus, & iratus & contristatus, & qd clurij. Quæ quidem ita demon-

Lib. 83. q. 4.
80. a medio
104.

Super quæst. quinta articulum quartum.

ARTICVLVS IIII. Vtrum filius Dei assumeret debuerit intellectum.

AD QVARTVM sic procedit. Videtur, quod filius Dei non assumeret mentem humanam siue intellectum.

Vbi enim est presentia rei, non requiritur eius imago: sed homo secundum materiam est ad imaginem Dei, ut Aug. dicit in li. de Trin. Cum ergo in Christo fuerit presentia ipsius diuini Verbi, non oportuit ibi esse mentem humanam.

Præterea. Maior lux offuscat minorem: sed uerbum Dei, quod est lux illuminans omnem hominem uenientem in hunc mundum (ut dicitur Ioan. i.) comparatur ad mentem sicut lux maior ad minorem, quia & ipsa mens lux quædam est, quasi lucerna illuminata prima luce, Procl. 10. Lucerna Domini spiraculum hominis. Ergo in Christo, qui est uerbum Dei, non fuit necessarium esse mentem humanam.

Præterea. Assumptio humanæ naturæ a Dei uerbo, dicitur incarnatio eius, sed intellectus siue mens humana neq. est caro, neque est actus carnis, quia nullius corporis actus est, ut probatur in 3. de anima ergo uidetur quod filius Dei humanam mentem non assumpsit.

SED CONTRA est, quod Aug. dicit in li. de fi. ad Pet. Firmissime tene, & nullatenus dubites, Christum filium Dei habere ueram nostri generis carnem & animam rationalem, qui de carne sua dicit, Palpare & uidete, quia spiritus carnis & ossa non habet, sicut me uidetis habere, Luce ultimo.

Et circa hoc quaeruntur sex. Primo, Vtrum filius Dei assumpsit carnem mediante anima. Secundo, Vtrum assumpsit animam mediante spiritu siue mente. Tertio, Vtrum anima fuerit prius assumpta, quam caro. Quarto, Vtrum caro Christi fuerit prius a uerbo assumpta, quam anima unita. Quinto, Vtrum tota humana natura sit assumpta medianibus partibus. Sexto, Vtrum sit assumpta mediante gratia.

RESPON. Dicendum, quod sicut Aug. dicit in li. de heresib. Appollinaristæ de anima Christi a Catholica ecclesia dissenserunt, dicentes, sicut Arriani, Deum Christum carnem solam sine anima suscepisse, in qua quaestione testimonium euangelicum uidetur, mentem deuisse anime Christi, sed pro hac ipsum uerbum in ea fuisse dixerunt: sed hæc positio eisdem rationibus conuincitur, sicut & prædicta. Primo. hoc aduersatur rationi euangelicæ, quæ commemorat eum fuisse miratum: ut patet Mat. 7. Admiratio autem absque ratione non potest, quia importat collationem effectus ad causam, dum aliquis uidet effectum, cuius causam ignorat & querit, ut dicitur in pri. Met. Secundo repugnat utilitati incarnationis, quæ est iustificatio hominis a peccato. Anima enim humana non est capax peccati, nec gratiæ iustificantis, nisi per mentem. Unde præ-

capit oportuit mentem humanam assumi. Vbi dicit Damascenus in 3. li. q. Dei uerbum assumpsit corpus, & animam intellectualem & rationalem: & postea subdit, Totus totus unicus est, ut toti mihi salutem largiretur: quod non in assumptum est, incurabile est. Tertio, hoc repugnat ueritati incarnationis: cum enim corpus proportionetur animæ sicut materia propria forme, non est uere caro humana, quæ non est perfecta anima humana: rationali, & ideo si Christus animam sine mente habuisset, non habuisset ueram carnem humanam, sed bestialem: quia per solam mentem anima nostra differt ab anima bestiali. Vbi dicit Aug. in li. 83. q. q. si hunc errorem sequeretur, quod filius Dei ueram quandam cum figura humani corporis suscepisset: quod iterum repugnat ueritati diuinæ, quæ nullam patitur fictionis falsitatem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod ubi est ipsa res per se presentia, non requiritur eius imago Dei, hoc quoque suppleat locum rei: sicut ubi est Imperator, milites non uenerantur eius imaginem: sed tamen requiritur cum presentia rei imago ipsius, ut perficiatur ex ipsa rei presentia, sicut imago in cera perficitur per impressionem sigilli, & imago hominis resultat in speculo per eius presentiam. Vbi ad perficiendam mentem humanam, necessarium fuit, quod eam sibi uerbum Dei uniuertit.

AD SECUNDVM dicendum, quod lux maior euacuat lucem minorem alterius corporis: illuminatis: non tamen euacuat, sed perficit lucem corporis illuminati: ad presentiam enim solis, stellarum lux obscuratur, sed aeris lumen perficitur. Intellectus autem seu mens hominis, est quasi lux illuminata a luce diuini Verbi, & ideo per presentiam Verbi non euacuat mens hominis, sed magis perficitur.

AD TERTIUM dicendum, quod licet potentia intellectiua non sit alicuius corporis actus: ipsa tamen essentia animæ humanæ, quæ est forma corporis, requiritur quod sit nobilior ad hoc, quod habeat potentiam intelligendi. & ideo necesse est ut corpus melius dispositum ei respondeat.

QVAESTIO VI.

De modo assumptionis quantum ad ordinem, in sex articulos diuisa.

PRIMO de ordine assumptionis nis prædictæ.

ET CIRCA hoc quaeruntur sex. Primo, Vtrum filius Dei assumpsit carnem mediante anima. Secundo, Vtrum assumpsit animam mediante spiritu siue mente. Tertio, Vtrum anima fuerit prius assumpta, quam caro. Quarto, Vtrum caro Christi fuerit prius a uerbo assumpta, quam anima unita. Quinto, Vtrum tota humana natura sit assumpta medianibus partibus. Sexto, Vtrum sit assumpta mediante gratia.

ARTICVLVS PRIMVS. Vtrum filius Dei assumpsit carnem mediante anima.

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, quod filius Dei non assumpsit carnem mediante anima.

Li. 3. or. 5. 6. cir. med. Rod. li. 2. c. n. dicit.

q. 80. non potest ad 1. prin. co. 4.

Inf. q. 9. ar. 1. ad 2. & 3. di. 1. q. 1. ar. 1. ad 3. & di. 13. ar. 1. q. 1. ad 2.

Super quaestiones sextæ articulum primum.

Titulus 1. art. 6. intelligendus est ut sonat, quonia in corpore distinguetur, & motus est occasione uerborum August. & Magistri sentent. in 2. distin. 3. sent. ponentium orationem in ista assumptione.

In corpore articuli duo sunt. primo, declaratur ille terminus, mediante, in titulo positus: secundo respondetur quaestioni. Sic ergo, si attendimus, primum fit declarando, distinguendo, excludendo, subdistinguendo, & conferendo membra distincta inter se. Declaratur in primis, quod medium importet ordinem: quod probatur, quia dicitur respectu principii & finis, quorum utrumque importat.

dist. 2. q. 1. q. 4. c. 33. uer. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60.

li. 3. ext. 6. & 11.

q. 141. prin. 80. 1.

Li. 2. ma. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60.

q. 55. in pri. 2. 6. 6.

Loco li. 1. met. c. 3. in medio tom. 3.